

Arrest

nr. 252 108 van 1 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische moslim, afkomstig uit Afghanistan en Tadzjik van origine, geboren op 07/04/1986 in Shar Qadim, in het district Baglan-e-Jadid in de provincie Baglan. U woonde en werkte uw hele leven tot uw vertrek in Shar Qadim, Baglan.

Uw vader had, samen met een rijke handelaar uit de streek H.(...) Y.(...), een handel in dierenvellen. Terwijl uw vader de aankoop en de goederen verkoopsklaar maakte, hield H.(...) Y.(...) zich bezig met de verkoop van deze dierenvellen in Pakistan. Aanvankelijk liepen de zaken goed en daarom breidde

uw vader zijn handel uit, uw vader maakte hiervoor bij verschillende mensen schulden. Echter, na een tijdje begon de verkoop in Pakistan volgens H.(...) Y.(...) slecht te draaien en als gevolg ging uw vader failliet. Omdat hij geen geld meer had om zijn schulden bij de verschillende mensen terug te betalen, stelde zijn zakenpartner voor om de schulden over te nemen, zodat uw vader enkel bij hem nog een openstaande schuld zou hebben. Uw vader ging akkoord en was van plan op termijn aan H.(...) Y.(...) de schuld terug te betalen. Echter, op een avond kwam H.(...) Y.(...) langs bij uw thuis 's avonds en vroeg aan uw vader de hand van zijn jongste dochter, uw zus M.(...) in ruil voor de schuld. Uw vader werd heel kwaad, weigerde de aanzoek en vroeg H.(...) Y.(...) om nooit meer terug te komen. Minder dan een week later, kwamen er een groep vrouwelijke familieleden waaronder de vrouw en de zus van H.(...) Y.(...), een tweede keer de hand van uw jongste zus vragen voor H.(...) Y.(...). Opnieuw vroegen jullie hen om het huis te verlaten en jullie zeiden hen dat dit om schulden ging en dat u dit ook zo zou oplossen. Sinds dat moment begon H.(...) Y.(...) uw zus te stalken. Hij zei dat hij verliefd was op haar en dat hij haar zou gelukkig maken omdat hij geld had. Bovendien liet hij iedereen in de regio weten, dat hij met uw zus wilde trouwen en dat niemand anders haar een aanzoek moest doen. Uw zus kreeg hierdoor veel stress en slaapproblemen. H.(...) Y.(...) kwam ook in jullie winkel afwisselend bij uw oudere broer en u vragen naar de hand van uw zus maar jullie wimpelden hem telkens af. Uiteindelijk vroeg uw vader expliciet aan H.(...) Y.(...) om hiermee op te houden en om een oplossing te zoeken. H.(...) Y.(...) stemde toe en kwam die avond langs met een aantal mannen. Uw vader stelde voor dat uw zus met de jongste zoon van H.(...) Y.(...) wilde trouwen. H.(...) Y.(...) weigerde dit, waarna een discussie en een vechtpartij uitbrak. Zowel u als uw oudere broer raakten daarbij gewond. Sinds dat incident bleef het gedurende een anderhalf tot twee jaar rustig en gebeurde er niets. Echter na die periode begon het stalken opnieuw, en liet hij jullie opnieuw weten dat hij nog steeds met uw zus wilde trouwen. Op een dag was uw zus op haar terugweg van een trouweest, vergezeld door een buurmeisje, toen ze op straat dicht bij uw huis werd aangesproken door H.(...) Y.(...). Hij stelde uw zus opnieuw voor om te trouwen, maar uw zus werd kwaad en begon te schelden tegen H.(...) Y.(...). Deze werd kwaad en trok zijn pistool, uw zus bleef doorgaan met hem te beledigen en plots schoot H.(...) Y.(...) haar op haar borst. U stond in de winkel toen u werd verwittigd van het incident, u liep naar huis en vond uw zus daar op de grond. Toen u uw zus naar binnenbracht, zag uw vader u met uw zus in uw armen en kreeg hij een hartaanval. Hij stierf dezelfde avond. U belde de politie die avond maar ze zeiden u dat het niet mogelijk was om ter plekke te komen, omdat de Taliban actief was in uw regio 's nachts. Ze zeiden jullie de doden te begraven en dat ze de dag nadien zouden langskomen voor een onderzoek. Toen ze de dag nadien langskwamen, vertelden ze jullie dat H.(...) Y.(...) lid geworden was van de Taliban en dat jullie de hele gebeurtenis moesten laten rusten. Een tijdje later hoorde u dat H.(...) Y.(...) was doodgeschoten ter hoogte van suikerfabriek, hij zou zijn doodgeschoten bij een controle door het Afghaanse leger. Twee à drie dagen na zijn begrafenis kwam iemand in de winkel u verwittigen dat H.(...) Y.(...) zijn zonen u en uw oudere broer bij de Taliban hadden aangegeven als spionnen als wraak voor de dood van hun vader. Toen u een paar dagen later een begrafenisceremonie van een vriend bijwoonde in Baba Nazar, een paar dorpen van uw dorp vandaan, werd uw broer thuis door de Taliban opgehangen. Uw moeder belde u en zei u niet meer naar huis terug te keren maar onmiddellijk te vertrekken. Het was toen begin 2016.

U contacteerde een smokkelaar die u via Pulli-Kumri naar Kabul. Van Kabul reisde u naar Nimroz. U stak de grens over naar Iran, reisde via Turkije naar Griekenland. Daar verbleef u meer dan twee jaar tot u doorreisde via Italië en Frankrijk naar België waar u aankwam op 24/01/2019 waar u dezelfde dag een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een medische attest neer opgesteld door de arts van het opvangcentrum van het Rode Kruis (o).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. U gaf in de 'Vragenlijst CGVS' te DVZ dd 24/0/2019 punt 6, te kennen gehoord te willen worden door een vrouwelijke protection officer en een vrouwelijke tolk. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt die deze vraag ondersteunden, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

In dit verband dient ook te worden benadrukt dat u hebt nagelaten om informatie te verstrekken in de vragenlijst "Bijzondere Procedurele Noden" die u door de Dienst Vreemdelingenzaken werd voorgelegd, daar waar de bewijslast en medewerkingsplicht in beginsel bij u berusten en u er duidelijk belang bij hebt om zo snel en specifiek mogelijk de nodige feiten en relevante elementen kenbaar te maken, behoudens u hiertoe een geldige reden kunt aanvoeren. Dit is in casu echter niet het geval aangezien u hier geen op 5 maart 2019 geen redenen hebt aangegeven (Vragenlijst 'Bijzondere Procedurele Noden' dd 05/03/2019).

Bovendien hebt u ten overstaan van het Commissariaat-generaal evenmin concrete aanwijzingen doen gelden met betrekking tot eventuele bijzondere procedurele noden die het nemen van specifieke steunmaatregelen afdwingen om u toe te laten op volwaardige wijze aan de procedure deel te nemen, en beschikt het Commissariaat-generaal zelf ook niet over zulke gegevens. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op 16/07/2019 werd u immers de kans gegeven om uit te leggen waarom u een vrouwelijke tolk wenste. Uw verklaring dat u slecht behandeld werd door de mannelijke tolk op DVZ en dat er vertaalfouten waren (NPO 1, p. 2), kunnen echter niet zwaarwichtig genoeg genoemd worden om over te gaan tot specifieke steunmaatregelen in uwe hoofde. U ging na advies van uw advocaat akkoord om het gesprek verder te zetten en het CGVS beschikt niet over aanwijzingen dat u niet aan uw verplichtingen kon voldoen. Volledigheidshalve dient te worden aangestipt dat u noch uw advocaat nadien opmerkingen maakten over de prestaties van de u toegewezen tolk (NPO 1, p. 28). Ook aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u uitdrukkelijk dat u de tolk goed begrepen had (NPO 2, p. 26).

Er werden u bijgevolg dan ook géén specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Taliban vreest, er dient echter te worden vastgesteld dat u deze vervolgingsvrees niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u incoherente verklaringen aflegt over het verloop van de gebeurtenissen, met name over het moment waarop de ruzie tussen uw vader en H.(...) Y.(...) escaleert tot een vechtpartij legt u tegenstrijdige verklaringen af. Immers, volgens uw verklaringen zou uw vader na twee bezoeken om de hand van uw zus voor H.(...) Y.(...), voorgesteld hebben om uw zus met zijn zoon te laten trouwen (NPO 1, p. 19 en NPO 2, p. 9). In uw eerste gehoor stelt u duidelijk dat H.(...) Y.(...) na deze vraag van uw vader naar jullie huis kwam en dat dit gesprek escaleerde tot een fysieke vechtpartij (NPO 1, p. 19). Na dat incident verklaart u dat H.(...) Y.(...) 'niets meer zei', 'hij hield er mee op' en dat deze situatie twee jaar duurde (NPO 1, p. 20). In uw tweede gehoor echter verklaart u daarentegen dat H.(...) Y.(...) niet wilde ingaan op het verzoek van uw vader (NPO 2, p. 27) maar dat na een lange periode van twee jaar H.(...) Y.(...) dan toch terug wilde praten (NPO 2, p. 10), bij jullie thuis kwam waarbij hij opnieuw aangaf te willen trouwen met uw zus, en het conflict uitmondde in een vechtpartij (NPO 2, p. 11). Dat u over het tijdstip van zo'n belangrijk element in uw asielrelaas dergelijke incoherente verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds in deze fase ernstig. Bovendien schetste u de context waarin dit gevecht plaats vond, in beide onderhouds op een andere manier. In uw eerste persoonlijke onderhoud verklaarde u immers dat het uw vader was die H.(...) Y.(...) expliciet vroeg om 'ermee op te houden' en een 'oplossing te vinden' en gaf H.(...) Y.(...) ook aan dat hij 'de situatie beu was' en dat hij beloofde een oplossing te zoeken en dat hij daarom 's avonds zou langskomen (NPO 1, p. 19), echter in uw tweede persoonlijk onderhoud was het H.(...) Y.(...) die het initiatief nam voor de ontmoeting: volgens uw verklaringen kwam hij langs in de winkel en vroeg om met jullie te kunnen spreken, waarna jullie toestemden (NPO 2, p. 11). Dergelijke incoherenties roepen vragen op over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts bent u ook tegenstrijdig over wat H.(...) Y.(...) nu precies wilde. Immers, in uw eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat u na het gevecht via het dorpshoofd te horen kreeg dat H.(...) Y.(...) afzag van zijn intentie om met uw zus te trouwen maar dat hij wel zijn geld terug wilde, kort voor de moord op uw zus (NPO 1, p. 20). Echter, in uw tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u net het omgekeerde, namelijk dat H.(...) Y.(...) het geld niet meer wilde maar nog steeds met uw zus wilde trouwen (NPO 2, p.11- 12). Vooreerst dient te worden gesteld dat deze twee verklaringen niet met elkaar te rijmen vallen. Bovendien is niet logisch te noemen dat indien H.(...) Y.(...) zou hebben afgezien van zijn wens te trouwen, jullie niet zouden zijn overgegaan tot het aflossen van de schuld, het geld hadden jullie immers ondertussen bij elkaar gespaard en was beschikbaar en er was bemiddeling via het dorpshoofd (NPO 1, p. 19).

Verder legde u vage en bovendien incoherente verklaringen af over de rol die het dorps hoofd speelde in dit conflict. In uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat het dorps hoofd twee keer tussenkwam: hij werd verwittigd tijdens de vechtpartij (NPO 1, p. 19) en na het gevecht ging u de zaak nogmaals voorleggen aan het dorps hoofd omdat H.(...) Y.(...) voet bij stuk hield (NPO 1, p. 20) terwijl u in het tweede persoonlijke onderhoud uitdrukkelijk verklaart dat er na het gevecht geen bemiddeling meer is geweest en u haalde overigens tijdens dit tweede gehoor slechts 1 interventie van het dorps hoofd aan (NPO 2, p. 16). Bovendien bent u over de bemiddeling door de dorpsoudste heel vaag. Hoewel u verklaart dat deze er is geweest, verklaart u dat u niet zeker weet of de dorpsoudste met H.(...) Y.(...) had gesproken en wanneer dit zou hebben plaatsgevonden. Uw incoherente verklaringen hierover en de vaagheid van uw verklaringen over het wanneer en hoe van deze bemiddeling, doet ernstige twijfels rijzen bij uw asielrelaas. Immers, dat u zo weinig concrete informatie heeft over de rol en de bemiddeling van de dorpsoudste in dit conflict, is binnen de door u geschetste context van het Afghaanse dorpsleven waarin dit conflict zou hebben voorgedaan, moeilijk aan te nemen en doet twijfels rijzen of de gebeurtenissen zoals u ze verklaart wel hebben plaatsgevonden. Bovendien is de reactie van de dorpsoudste na de dood van uw zus, namelijk dat hij niets kon doen, zeer opmerkelijk in het licht van het feit dat hij eerder al bemiddeld zou hebben in deze zaak (NPO 2, p.16, 18). Deze vaststelling trekt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in twijfel.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw asielrelaas een aantal elementen bevat die binnen de Afghaanse context waarin u de gebeurtenissen schetste moeilijk aan te nemen zijn. Uit uw verklaringen over uw woonplaats Shar Qadim in het dorp Kona Kola in Baglan-e-Jadid (NPO 1, p. 6) en achtergrondinformatie waarover het CGVS beschikt over uw regio, kan aangenomen worden dat dit een context is waar de traditionele Afghaanse manier van denken en leven de norm is. U verklaarde dat de Taliban in uw dorp actief was, en de mensen volgens hun regels dienden te leven (NPO 1, p. 7). U illustreerde overigens zelf deze moraal omtrent de omgang van vrouwen en mannen, toen u aangaf dat het niet volgens jullie gewoontes was dat u als man rechtstreeks met een meisje zou spreken, maar dat uw moeder dit deed (NPO 2, p. 17). Binnen deze door u geschetste context is het dan ook zeer moeilijk aan te nemen dat uw jongste zus M.(...), een jonge ongetrouwde vrouw, op straat, H.(...) Y.(...), van wie u verklaarde dat hij een rijke, oude man van aanzien was (NPO 1, p. 18) openlijk op straat zou beledigd hebben, daarbij zelfs scheldwoorden zou gebruikt hebben (NPO 1, p. 20). Deze onverschrokken houding van een jonge, ongetrouwde vrouw tegenover een gerespecteerde oudere man is al zeer opmerkelijk te noemen omdat deze manier van handelen zo afwijkt van de heersende waarden en normen binnen de context die u schetste. Deze vaststelling doet in deze fase reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid uw asielrelaas.

Daarenboven valt het moeilijk aan te nemen dat zij die dag enkel vergezeld van een buurmeisje naar een huwelijksfeest zou zijn gegaan. Noch u, noch een ander mannelijk familielid van u was immers op dat feest aanwezig: uw vader was thuis en u en uw broer waren aan het werk in de winkel (NPO 2, p. 12 en p. 19). Gezien de reeds gewelddadige escalatie die zich kort voordien al had voorgedaan bij uw thuis (NPO 1, p. 19) en waar zij de inzet van was, uw verklaringen over hoe H.(...) Y.(...) uw zus reeds meerdere keren had lastiggevallen op straat (NPO 2, p. 12) en andere huwelijkskandidaten had bedreigd (NPO 2, p. 9) en uw verklaring dat H.(...) Y.(...) uw zus altijd aan het zoeken was (NPO 2, p. 12) is het moeilijk aan te nemen dat uw zus zonder mannelijke begeleider van een huwelijksfeest zou teruggekomen zijn, dit nog los van het feit dat uit algemene informatie blijkt dat vrouwen, buiten de grote steden, sowieso door een man begeleid worden als zij het huis verlaten (landeninformatie p.34). Dit doet ernstige twijfels rijzen of de gebeurtenissen wel hebben plaatsgevonden zoals u ze verklaart.

Ook uw verdere verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u verklaarde gebeurtenissen. Zo verklaarde u dat zij H.(...) Y.(...) verder bleef scheldend beledigen, zelfs nadat hij zijn wapen tevoorschijn haalde (NPO 1, p. 20). Echter valt deze houding moeilijk te rijmen met uw andere verklaringen over uw zus, u verklaarde namelijk dat zij na de huwelijksaanzoeken 'zeer angstig was' en door het voortdurende stalken van H.(...) Y.(...) slaapproblemen kreeg (NPO 1, p. 20 en NPO 2, p. 9), 'ziek was van de stress' en bij het minste geluidje opschrikte omdat ze 'altijd in paniek' was (NPO 2, p. 17). Bovendien verklaarde u dat telkens u haar vroeg u te vergezellen naar een familiefeest in die periode, zij weigerde omdat ze bang was om te gaan (NPO 2, p. 17). Van iemand die zo angstig is, en in haar positie als vrouw, is het moeilijk aan te nemen dat zij een gewapende, machtige man zou blijven beledigen.

Verder kunnen er vragen gesteld worden bij de omstandigheden van de dood van uw zus. Zo zijn er al de bovenstaand aangestipte opmerkingen over haar gezelschap. Daarnaast is het ook vreemd dat uw vader, die thuis was, pas nadat u uw zus naar binnendroeg te weten kwam wat er gebeurd was met zijn

dochter, terwijl de schietpartij vlak voor jullie huis plaatsvond volgens uw verklaringen (NPO 1, p. 22 en NPO 2, p. 12). Dat jullie eerst werden verwittigd, terwijl jullie winkel verderop in de straat lag, is moeilijk aan te nemen en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Voorts zijn uw verklaringen over de dood van H.(...) Y.(...) niet coherent. In uw eerste onderhoud verklaarde u dat H.(...) Y.(...) werd doodgeschoten aan de suikerfabriek in Baglan-e-Jadid. U stelde dat hij werd tegengehouden aan een controlepost, dat hij ging lopen en in de rug werd geschoten (NPO 1, p. 24). In het tweede onderhoud verklaart u dan weer dat hij in een auto zat met anderen van de Taliban, dat de auto niet stopte voor een controle en dat hij in de auto werd doodgeschoten (NPO 2, p. 18). Op de vraag of daar die dag een controlepost was van het Afghaanse leger antwoordt u dat u 'denkt van wel'. Het doet de wenkbrauwen fronsen dat u de exacte omstandigheden waarin H.(...) Y.(...) zou gedood zijn, niet zou kennen. Hij was volgens uw verklaringen een bekend man in het dorp en daarrond, woonde in uw wijk en u sprak met de mensen aanwezig op zijn begrafenis (NPO 2, p. 18). Bovendien had hij slechts twee weken daarvoor uw zus op dramatische wijze neergeschoten (NPO 2, p. 18). Er kan aangenomen worden dat u meer interesse zou aan de dag leggen voor zijn dood gezien zijn zonen u immers later zijn dood kwalijk namen en u uit wraak hiervoor beschuldigden van spionage bij de Taliban. Deze vaststellingen doen verdere twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent H.(...) Y.(...) en zijn dood.

Daarenboven overtuigen uw verklaringen over wat er na de dood van H.(...) Y.(...) gebeurde niet. Ten eerste zijn uw verklaringen over de persoon die u kwam verwittigen dat de zonen van H.(...) Y.(...) jullie als spionnen had aangegeven vaag. Zo weet u niet wie deze persoon was, en kan ook niet vertellen hoe hij aan deze informatie kwam. Dat iemand zomaar uit het niets dergelijke boodschap zou komen brengen en zich hiermee zichzelf in gevaar zou brengen in het klimaat van de Taliban dat u schetste, is reeds zeer opmerkelijk. Het is maar de vraag waarom hij dit zou doen. Het is dan ook moeilijk aan te nemen dat jullie niet getracht hebben te weten wie hij was en waarom hij jullie verwittigde. Ten tweede is de reactie van uw broer op deze bedreiging niet aannemelijk te noemen. Dat hij dit dreigement van de zonen van H.(...) Y.(...) zomaar naast zich neer zou leggen en u zouden sussen met het feit dat jullie niets verkeerd hadden gedaan (NPO 2, p. 20-21, NPO 1 p.24), valt moeilijk te rijmen met de ervaring van korte tijd daarvoor dat zo'n invloedrijk man straffeloos kon weggelopen met de dood van uw zus (NPO 2, p. 21). Bovendien verklaarde u dat jullie tot dan toe altijd deden wat de Taliban jullie opdroeg en dat jullie schrik hadden van de Taliban (NPO 2, p. 25). In het licht hiervan is zijn reactie nog opmerkelijker te noemen. Ten derde is ook uw gedrag binnen deze context eigenaardig te noemen. Daags nadat u werd verwittigd dat de Taliban u en uw broer persoonlijk viseerde, liet u uw moeder en uw broer alleen, en vertrok u, eveneens alleen, met de motorfiets naar het ouderlijk huis van uw vriend E.(...) , in een buitenwijk van Pulli Kumri. E.(...) , die in het Afghaanse leger actief was, was de dag voordien immers door de Taliban neergeschoten (NPO 1 p.24). Waarom u zo roekeloos zou zijn om, daags na een ernstige bedreiging door de Taliban, alleen naar het huis van de en vriend te rijden die eveneens door de Taliban werd gedood, is maar de vraag. Hiermee geconfronteerd stelt u dat in Afghanistan elk moment gevaarlijk is. Dergelijke vage uitleg volstaat uiteraard niet om de gevaarlijke situatie waarin u zich bracht te verklaren. Deze vaststellingen zetten uw reeds wankelende asielrelaas verder op losse schroeven.

Ten slotte kunnen uw verklaringen over de nasleep van de gebeurtenissen niet overtuigen. U verklaarde immers dat de Taliban aan uw moeder gezegd had dat waar u zich ook bevond, de Taliban u zou vinden (NPO 2 p. 21). Toch kwam de Taliban u niet verder zoeken, na de dood van uw broer, noch in uw ouderlijk huis noch bij de vader van E.(...) (NPO 2, p. 25). En hoewel u verklaart dat de Taliban informeerde naar uw whereabouts via uw tante die vroedvrouw is (NPO 2, p. 24), kan het maar moeilijk overtuigen dat de Taliban niet doortastender te werk ging om u te vinden. Immers, uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Taliban niet lichtzinnig omgaan met mensen die verdacht worden van spionage voor de overheid, en dat zij daarbij ook familieleden kunnen viseren. Uw verklaringen dat de Taliban niet actief naar u gezocht heeft na uw vertrek en dat uw familieleden in die tijd ongemoeid zijn gebleven, doen dan ook nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de Taliban.

Wat betreft het medisch attest dat u voorlegt, dient te worden vastgesteld dat dit niet het vermogen heeft om bovenstaande vaststellingen te wijzen. Dit medisch attest kan de door u aangehaalde problemen met de Taliban niet aantonen. Er dient te worden gesteld dat dit louter een vaststelling is van opgelopen verwondingen met littekens als gevolg. Dit medisch attest vormt echter geen bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en

wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan-e-Jadid. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bijgevolg kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich opnieuw in Baghlan-e-Jadid vestigt.

Behalve uw problemen met de Taliban haalde u immers geen redenen aan die een terugkeer naar Baghlan-e-Jadid in uw hoofde onmogelijk maken. Uw moeder woont nog steeds in het ouderlijke huis in Kona Kala, Shar Qadim (NPO 2, p. 25) en u heeft nog regelmatig contact met haar (NPO 1, p. 12), en uit uw verklaringen blijkt dat geen van uw familieleden reeds gevlucht is voor het geweld (NPO, p. 34). Aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vermeende problemen met de Taliban, is er dan ook geen reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw dorp waar u uw hele leven heeft gewoond, van geboorte tot aan uw vertrek (NPO 1, p. 5) en uw leven en werkzaamheden als slager daar terug zou kunnen opnemen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met de correcties die u via uw advocaat doorstuurde op de notities van het persoonlijk onderhoud (dd. 03/08/2020 en dd. 27/10/2020) werd rekening gehouden in deze beslissing maar deze hebben niet het vermogen om aan bovenstaande vaststellingen afbreuk te doen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, een schending van artikel 27

van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u de Taliban vreest, er dient echter te worden vastgesteld dat u deze vervolgingsvrees niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u incoherente verklaringen aflegt over het verloop van de gebeurtenissen, met name over het moment waarop de ruzie tussen uw vader en H.(...) Y.(...) escaleert tot een vechtpartij legt u tegenstrijdige verklaringen af. Immers, volgens uw verklaringen zou uw vader na twee bezoeken om de hand van uw zus voor H.(...) Y.(...), voorgesteld hebben om uw zus met zijn zoon te laten trouwen (NPO 1, p. 19 en NPO 2, p. 9). In uw eerste gehoor stelt u duidelijk dat H.(...) Y.(...) na deze vraag van uw vader naar jullie huis kwam en dat dit gesprek escaleerde tot een fysieke vechtpartij (NPO 1, p. 19). Na dat incident verklaart u dat H.(...) Y.(...) ‘niets meer zei’, ‘hij hield er mee op’ en dat deze situatie twee jaar duurde (NPO 1, p. 20). In uw tweede gehoor echter verklaart u daarentegen dat H.(...) Y.(...) niet wilde ingaan op het verzoek van uw vader (NPO 2, p. 27) maar dat na een lange periode van twee jaar H.(...) Y.(...) dan toch terug wilde praten (NPO 2, p. 10), bij jullie thuis kwam waarbij hij opnieuw aangaf te willen trouwen met uw zus, en het conflict uitmondde in een vechtpartij (NPO 2, p. 11). Dat u over het tijdstip van zo’n belangrijk element in uw asielrelaas dergelijke incoherente verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds in deze fase ernstig. Bovendien schetste u de context waarin dit gevecht plaats vond, in beide onderhouden op een andere manier. In uw eerste persoonlijke onderhoud verklaarde u immers dat het uw vader was die H.(...) Y.(...) expliciet vroeg om ‘ermee op te houden’ en een ‘oplossing te vinden’ en gaf H.(...) Y.(...) ook aan dat hij ‘de situatie beu was’ en dat hij beloofde een oplossing te zoeken en dat hij daarom ‘s avonds zou langskomen (NPO 1, p. 19), echter in uw tweede persoonlijk onderhoud was het H.(...) Y.(...) die het initiatief nam voor de ontmoeting: volgens uw verklaringen kwam hij langs in de winkel en vroeg om met jullie te kunnen spreken, waarna jullie toestemden (NPO 2, p. 11). Dergelijke incoherenties roepen vragen op over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts bent u ook tegenstrijdig over wat H.(...) Y.(...) nu precies wilde. Immers, in uw eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat u na het gevecht via het dorps hoofd te horen kreeg dat H.(...) Y.(...) afzag van zijn intentie om met uw zus te trouwen maar dat hij wel zijn geld terug wilde, kort voor de moord op uw zus (NPO 1, p. 20). Echter, in uw tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u net het omgekeerde, namelijk dat H.(...) Y.(...) het geld niet meer wilde maar nog steeds met uw zus wilde trouwen (NPO 2, p.11- 12). Vooreerst dient te worden gesteld dat deze twee verklaringen niet met elkaar te rijmen vallen. Bovendien is niet logisch te noemen dat indien H.(...) Y.(...) zou hebben afgezien van zijn wens te trouwen, jullie niet zouden zijn overgegaan tot het aflossen van de schuld, het geld hadden jullie immers ondertussen bij elkaar gespaard en was beschikbaar en er was bemiddeling via het dorps hoofd (NPO 1, p. 19).

Verder legde u vage en bovendien incoherente verklaringen af over de rol die het dorps hoofd speelde in dit conflict. In uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat het dorps hoofd twee keer tussenkwam: hij werd verwittigd tijdens de vechtpartij (NPO 1, p. 19) en na het gevecht ging u de zaak nogmaals voorleggen aan het dorps hoofd omdat H.(...) Y.(...) voet bij stuk hield (NPO 1, p. 20) terwijl u in het tweede persoonlijke onderhoud uitdrukkelijk verklaart dat er na het gevecht geen bemiddeling meer is geweest en u haalde overigens tijdens dit tweede gehoor slechts 1 interventie van het dorps hoofd aan

(NPO 2, p. 16). Bovendien bent u over de bemiddeling door de dorpsoudste heel vaag. Hoewel u verklaart dat deze er is geweest, verklaart u dat u niet zeker weet of de dorpsoudste met H.(...) Y.(...) had gesproken en wanneer dit zou hebben plaatsgevonden. Uw incoherente verklaringen hierover en de vaagheid van uw verklaringen over het wanneer en hoe van deze bemiddeling, doet ernstige twijfels rijzen bij uw asielrelaas. Immers, dat u zo weinig concrete informatie heeft over de rol en de bemiddeling van de dorpsoudste in dit conflict, is binnen de door u geschetste context van het Afghaanse dorpsleven waarin dit conflict zou hebben voorgedaan, moeilijk aan te nemen en doet twijfels rijzen of de gebeurtenissen zoals u ze verklaart wel hebben plaatsgevonden. Bovendien is de reactie van de dorpsoudste na de dood van uw zus, namelijk dat hij niets kon doen, zeer opmerkelijk in het licht van het feit dat hij eerder al bemiddeld zou hebben in deze zaak (NPO 2, p.16, 18). Deze vaststelling trekt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in twijfel.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw asielrelaas een aantal elementen bevat die binnen de Afghaanse context waarin u de gebeurtenissen schetste moeilijk aan te nemen zijn. Uit uw verklaringen over uw woonplaats Shar Qadim in het dorp Kona Kola in Baglan-e-Jadid (NPO 1, p. 6) en achtergrondinformatie waarover het CGVS beschikt over uw regio, kan aangenomen worden dat dit een context is waar de traditionele Afghaanse manier van denken en leven de norm is. U verklaarde dat de Taliban in uw dorp actief was, en de mensen volgens hun regels dienden te leven (NPO 1, p. 7). U illustreerde overigens zelf deze moraal omtrent de omgang van vrouwen en mannen, toen u aangaf dat het niet volgens jullie gewoontes was dat u als man rechtstreeks met een meisje zou spreken, maar dat uw moeder dit deed (NPO 2, p. 17). Binnen deze door u geschetste context is het dan ook zeer moeilijk aan te nemen dat uw jongste zus M.(...), een jonge ongetrouwde vrouw, op straat, H.(...) Y.(...), van wie u verklaarde dat hij een rijke, oude man van aanzien was (NPO 1, p. 18) openlijk op straat zou beledigd hebben, daarbij zelfs scheldwoorden zou gebruikt hebben (NPO 1, p. 20). Deze onverschrokken houding van een jonge, ongetrouwde vrouw tegenover een gerespecteerde oudere man is al zeer opmerkelijk te noemen omdat deze manier van handelen zo afwijkt van de heersende waarden en normen binnen de context die u schetste. Deze vaststelling doet in deze fase reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid uw asielrelaas.

Daarenboven valt het moeilijk aan te nemen dat zij die dag enkel vergezeld van een buurmeisje naar een huwelijksfeest zou zijn gegaan. Noch u, noch een ander mannelijk familielid van u was immers op dat feest aanwezig: uw vader was thuis en u en uw broer waren aan het werk in de winkel (NPO 2, p. 12 en p. 19). Gezien de reeds gewelddadige escalatie die zich kort voordien al had voorgedaan bij uw thuis (NPO 1, p. 19) en waar zij de inzet van was, uw verklaringen over hoe H.(...) Y.(...) uw zus reeds meerdere keren had lastiggevallen op straat (NPO 2, p. 12) en andere huwelijkskandidaten had bedreigd (NPO 2, p. 9) en uw verklaring dat H.(...) Y.(...) uw zus altijd aan het zoeken was (NPO 2, p. 12) is het moeilijk aan te nemen dat uw zus zonder mannelijke begeleider van een huwelijksfeest zou teruggekomen zijn, dit nog los van het feit dat uit algemene informatie blijkt dat vrouwen, buiten de grote steden, sowieso door een man begeleid worden als zij het huis verlaten (landeninformatie p.34). Dit doet ernstige twijfels rijzen of de gebeurtenissen wel hebben plaatsgevonden zoals u ze verklaart.

Ook uw verdere verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u verklaarde gebeurtenissen. Zo verklaarde u dat zij H.(...) Y.(...) verder bleef scheldend beledigen, zelfs nadat hij zijn wapen tevoorschijn haalde (NPO 1, p. 20). Echter valt deze houding moeilijk te rijmen met uw andere verklaringen over uw zus, u verklaarde namelijk dat zij na de huwelijksaanzoeken 'zeer angstig was' en door het voortdurende stalken van H.(...) Y.(...) slaapproblemen kreeg (NPO 1, p. 20 en NPO 2, p. 9), 'ziek was van de stress' en bij het minste geluidje opschrikte omdat ze 'altijd in paniek' was (NPO 2, p. 17). Bovendien verklaarde u dat telkens u haar vroeg u te vergezellen naar een familiefeest in die periode, zij weigerde omdat ze bang was om te gaan (NPO 2, p. 17). Van iemand die zo angstig is, en in haar positie als vrouw, is het moeilijk aan te nemen dat zij een gewapende, machtige man zou blijven beledigen.

Verder kunnen er vragen gesteld worden bij de omstandigheden van de dood van uw zus. Zo zijn er al de bovenstaand aangestipte opmerkingen over haar gezelschap. Daarnaast is het ook vreemd dat uw vader, die thuis was, pas nadat u uw zus naar binnendroeg te weten kwam wat er gebeurd was met zijn dochter, terwijl de schietpartij vlak voor jullie huis plaatsvond volgens uw verklaringen (NPO 1, p. 22 en NPO 2, p. 12). Dat jullie eerst werden verwittigd, terwijl jullie winkel verderop in de straat lag, is moeilijk aan te nemen en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Voorts zijn uw verklaringen over de dood van H.(...) Y.(...) niet coherent. In uw eerste onderhoud verklaarde u dat H.(...) Y.(...) werd doodgeschoten aan de suikerfabriek in Baglan-e-Jadid. U stelde dat

hij werd tegengehouden aan een controlepost, dat hij ging lopen en in de rug werd geschoten (NPO 1, p. 24). In het tweede onderhoud verklaart u dan weer dat hij in een auto zat met anderen van de Taliban, dat de auto niet stopte voor een controle en dat hij in de auto werd doodgeschoten (NPO 2, p. 18). Op de vraag of daar die dag een controlepost was van het Afghaanse leger antwoordt u dat u 'denkt van wel'. Het doet de wenkbrauwen fronsen dat u de exacte omstandigheden waarin H.(...) Y.(...) zou gedood zijn, niet zou kennen. Hij was volgens uw verklaringen een bekend man in het dorp en daarrond, woonde in uw wijk en u sprak met de mensen aanwezig op zijn begrafenis (NPO 2, p. 18). Bovendien had hij slechts twee weken daarvoor uw zus op dramatische wijze neergeschoten (NPO 2, p. 18). Er kan aangenomen worden dat u meer interesse zou aan de dag leggen voor zijn dood gezien zijn zonen u immers later zijn dood kwalijk namen en u uit wraak hiervoor beschuldigden van spionage bij de Taliban. Deze vaststellingen doen verdere twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent H.(...) Y.(...) en zijn dood.

(...)

Ten slotte kunnen uw verklaringen over de nasleep van de gebeurtenissen niet overtuigen. U verklaarde immers dat de Taliban aan uw moeder gezegd had dat waar u zich ook bevond, de Taliban u zou vinden (NPO 2 p. 21). Toch kwam de Taliban u niet verder zoeken, na de dood van uw broer, noch in uw ouderlijk huis noch bij de vader van E.(...) (NPO 2, p. 25). En hoewel u verklaart dat de Taliban informeerde naar uw whereabouts via uw tante die vroedvrouw is (NPO 2, p. 24), kan het maar moeilijk overtuigen dat de Taliban niet doortastender te werk ging om u te vinden. Immers, uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Taliban niet lichtzinnig omgaan met mensen die verdacht worden van spionage voor de overheid, en dat zij daarbij ook familieleden kunnen viseren. Uw verklaringen dat de Taliban niet actief naar u gezocht heeft na uw vertrek en dat uw familieleden in die tijd ongemoeid zijn gebleven, doen dan ook nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de Taliban.

Wat betreft het medisch attest dat u voorlegt, dient te worden vastgesteld dat dit niet het vermogen heeft om bovenstaande vaststellingen te wijzen. Dit medisch attest kan de door u aangehaalde problemen met de Taliban niet aantonen. Er dient te worden gesteld dat dit louter een vaststelling is van opgelopen verwondingen met littekens als gevolg. Dit medisch attest vormt echter geen bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker houdt vast aan de verklaringen die hij heeft uiteengezet gedurende zijn asielprocedure. Hij meent uit de bestreden beslissing af te leiden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat zijn vader een handelaar was die een openstaande schuld had staan bij zijn zakenpartner en dat laatstgenoemde aan verzoekers vader de hand had gevraagd van diens jongste dochter ter aflossing van zijn schuld. Verzoekende partij verwijst ter zake naar en citeert uit het EASO COI rapport “Afghanistan Criminal law, customary justice and informal dispute resolution” van juli 2020 en stelt dat interfamiliale/-tribale conflicten in Afghanistan ook kunnen worden opgelost door één of meerdere meisjes voor huwelijk aan te bieden.

Het louter herhalen van enkele van zijn verklaringen en verwijzen naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Het is bovendien het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Met de stelling dat hij gedetailleerde en aannemelijke verklaringen heeft afgelegd, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratief dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

Verzoeker geeft voorts aan dat de motieven in de bestreden beslissing niet afdoende zijn omdat de verwerende partij slechts een fractie van zijn verklaringen heeft getoetst, een aantal belangrijke elementen niet in vraag lijken te worden gesteld en er geen rekening mee werd gehouden. Verzoeker wijst erop dat hij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over de Taliban en hun machtspositie in zijn regio. Hij stelt ook dat zijn familie belastingen moest betalen aan de Taliban en dat zijn broer – die nu in

Griekenland zou verblijven – indertijd is gevlucht omdat de Taliban hem wilde rekruteren. In dit opzicht verwijst hij naar en citeert uit het EASO COI rapport “*Afghanistan Anti-Government Elements (AGEs)*”.

Opnieuw wordt vastgesteld dat verzoeker slechts naar enkele verklaringen verwijst, doch geen afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing gedane concrete en pertinente vaststellingen.

Bovendien wordt opgemerkt dat verzoeker aan zijn bewering dat hij en zijn familie – net als de andere inwoners van de regio – belastingen moesten betalen aan de Taliban door vlees van hun slagerij aan de groepering te geven (Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 16/07/2020, p. 7 en p. 9-10), zelf geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan verbond. Overigens zijn dergelijke feiten niet zwaarwichtig genoeg is om een nood aan internationale bescherming te rechtvaardigen.

Wat betreft de rekrutering van verzoekers broer door de Taliban, stelde verzoeker zelf dat de Taliban nog is langsgekomen om naar zijn broer te vragen maar geen poging heeft ondernomen om iemand anders van het gezin te rekruteren (Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 16/07/2020, p. 10), waardoor ook hier in verzoekers hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid. De verwijzing naar het EASO COI rapport “*Afghanistan Anti-Government Elements (AGEs)*” wijzigt hieraan niets. Het wordt herhaald dat verzoeker zijn vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient aan te tonen.

Daar waar verzoeker het oneens is met de vastgestelde incoherenties, tegenstrijdigheden en bedenkingen in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker zich hoofzakelijk beperkt tot het vasthouden aan eerder afgelegde verklaringen en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer kan geenszins volstaan teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, die allen steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoeker met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden over het verloop van de gebeurtenissen aangeeft dat er ten onrechte voorbij wordt gegaan aan de voorgaande feiten, doet hij geen afbreuk noch weerlegt of verklaart hij de desbetreffende tegenstrijdigheden. Ook met de argumentatie dat hij “*de tegenstrijdigheid die de verwerende partij leest inzake de escalatie tot een vechtpartij*” niet kan volgen, van mening is dat de verschillende verklaringen elkaar aanvullen en dat zijn verklaringen doorleefd en voldoende gedetailleerd zijn, gaat hij voorbij aan de duidelijke tegenstrijdigheden die in verzoekers verklaringen werden vastgesteld, die steun vinden in het administratief dossier en omstandig werden uiteengezet in de bestreden beslissing.

Het verweer dat uit zijn relaas blijkt dat de problemen zijn ontstaan omwille van de schuld van verzoekers vader en dat H.J. niet van gedachten was veranderd en zijn zinnen had gezet op verzoekers zus kan evenmin overtuigen. De commissaris-generaal stelde immers terecht vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over wat H.J. precies wilde. Zo verklaarde verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat hij na het gevecht via het dorpshef te horen kreeg dat H. Y. afzag van zijn intentie om met zijn zus te trouwen maar dat hij wel zijn geld terug wilde, kort voor de moord op zijn zus (Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 16/07/2020, p. 20), terwijl hij tijdens het tweede persoonlijke onderhoud net het omgekeerde verklaarde, namelijk dat H. Y. het geld niet meer wilde maar nog steeds met zijn zus wilde trouwen (Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 6/10/2020, p. p.11- 12).

Waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wél heeft aangegeven dat er twee interventies waren van het dorpshef, wordt vastgesteld dat verzoekende partij de bewuste passage in de notities van het persoonlijk onderhoud verkeerdelijk leest en zijn verklaringen bovendien maar gedeeltelijk citeert in het verzoekschrift. Hij gaat voorbij aan het feit dat hij tijdens het tweede onderhoud expliciet had verklaard dat er na de vechtpartij géén bemiddeling meer is geweest, waar hij tijdens het eerste onderhoud duidelijk sprak over een tweede bemiddelingspoging door het dorpshef op eigen initiatief geruime tijd later (Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 16/07/2020, p. 19-20 en Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 6/10/2020, p. 16). De algemene informatie over het gebruik van informele justitiële mechanismen, gebaseerd op traditionele praktijken en lokale gewoontes werpt hier geen ander licht op.

In zoverre verzoeker hekelt dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet geconfronteerd werd met zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande de rol die het dorpshef speelde in het conflict en artikel 27, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 (sic) geschonden acht, wordt verwezen naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Hierin staat het volgende: “*Het feit*

de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.” (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). Aldus voorziet het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie in geval werd nagelaten de verzoeker om internationale bescherming te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Bovendien heeft verzoeker de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, maar overtuigt hij *in casu* niet.

Verzoeker geeft vervolgens nog het volgende aan: “de verwerende partij voert hierbij nog verder aan dat verzoeker weinig concrete informatie heeft over de rol en de bemiddeling van het dorps hoofd, maar gaat volledig voorbij aan het feit dat een tijdje later H.(...) J.(...) werd doodgeschoten ter hoogte van een suikerfabriek en dit bij een controle door het Afghaanse leger”. De Raad ziet niet in op welke wijze zijn verklaring dat H.J. werd doodgeschoten ter hoogte van een suikerfabriek bij een controle door de Taliban zijn vage verklaringen over de rol van het dorps hoofd zou kunnen weerleggen, verschonen of verklaren. Dit wordt overigens niet concreet toegelicht. De vaststelling dat verzoeker zo weinig concrete informatie heeft over de rol en bemiddeling van de dorps oudste maakt verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen binnen de door verzoeker zelf geschetste context van het leven in een Afghaans dorp niet aannemelijk.

Verzoeker meent verder dat waar verwerende partij in de bestreden beslissing opmerkt dat het relaas van verzoeker een aantal elementen bevat die binnen de Afghaanse context waarin verzoeker en zijn familie leefden moeilijk aan te nemen zijn, deze traditionele Afghaanse manier van denken en leven juist in het voordeel van zijn relaas pleit en dit objectief ondersteunt.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet toelicht op welke wijze de gedane vaststellingen verzoekers relaas objectief zouden ondersteunen of in zijn voordeel pleiten. Verzoeker beperkt zich tot algemeenheden zonder de concrete vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij voorbijgaat aan het element van “*namus*”, hetgeen betrekking heeft op de vrouwelijke eer die verdedigd moet worden, en meent dat wanneer een Afghaanse vrouw in het openbaar wordt lastiggevallen — ook al is dit door een man van aanzien — zij zich kan beroepen op haar “*namus*” om zich verbaal te verweren en de persoon in kwestie erop te wijzen dat hij in de fout is gegaan en dienaangaande naar het “*Special Report, United States Institute of Peace, Hamid M. Khan, ‘Islamic Law, Customary Law, and Afghan Informal Justice’*” van maart 2015 verwijst kan hij niet overtuigen. Het door verzoeker neergelegde rapport bevestigt enkel de vaststellingen van de commissaris-generaal. In het desbetreffende rapport wordt overigens specifiek gesteld dat:

“Namus is routinely defined as virtue, but within the realm of Pashtunwali it is perhaps better understood as that which must be “defended” to ensure one’s honor is maintained, or perhaps less obliquely, not lost. The demand for namus has a similar rationale as nang, except that it focuses on those members of society for whom a Pashtun man feels responsible in a very special way: his wife (or wives) and daughters but also his unmarried or widowed sisters and possibly all female members of a household. In the Pashtunwali-based worldview, the honor of a Pashtun man and the honor of all females for whom he is responsible are interdependent. Defending a female’s honor entails providing them with shelter and care. A Pashtun man who does so accrues honor and maintains his reputation within the community. Another particularly prominent way to maintain a female’s namus is the routine use of purdah, or seclusion. The rationale for such a stringent measure stems from the importance ascribed within Pashtunwali to how other Pashtuns evaluate one’s behavior. A woman who is almost invisible to others cannot shame herself. The combination of patrilineage issues with this seclusion—considered a vital means of ensuring namus—often relegates women to lowly and isolated social status. Women may not own property because the norms of namus obligate males to provide from their property to their close females. Because of patrilineage, a woman cannot even inherit from her husband, nor may any of her female children. They, like their mothers, remain dependent on the male Pashtuns within their family. Therefore, a woman, who is deemed only to receive protection from a Pashtun man, cannot attain the ownership of the means to protect herself.”

Vrij vertaald kan hierin het volgende gelezen worden:

"Namus wordt gewoonlijk gedefinieerd als deugdzaamheid, maar bij de Pashtunwali wordt het misschien beter begrepen als datgene wat moet worden "verdedigd" om ervoor te zorgen dat iemands eer wordt gehandhaafd, of misschien minder indirect, niet verloren gaat. De vraag naar namus heeft een soortgelijke grondgedachte als nang, behalve dat het zich focust op die leden van de samenleving voor wie een Pashtun-man zich op een zeer speciale manier verantwoordelijk voelt: zijn vrouw (of vrouwen) en dochters, maar ook zijn ongehuwde of weduwe zusters en mogelijk alle vrouwelijke leden van een huishouden.

In het wereldbeeld van de Pashtunwali zijn de eer van een Pashtun-man en de eer van alle vrouwen voor wie hij verantwoordelijk is, van elkaar afhankelijk. Het verdedigen van de eer van een vrouw houdt in dat zij onderdak en verzorging krijgt. Een Pashtun-man die dat doet, verwerft eer en houdt zijn reputatie binnen de gemeenschap hoog. Een andere bijzonder prominente manier om de namus van een vrouw te handhaven is het routinematige gebruik van purdah, of afzondering. De reden voor zo'n strenge maatregel komt voort uit het belang dat binnen de Pashtunwali wordt gehecht aan de manier waarop andere Pashtuns iemands gedrag beoordelen. Een vrouw die bijna onzichtbaar is voor anderen kan zichzelf niet beschamen.

De combinatie van afstammingskwesties met deze afzondering - beschouwd als een vitaal middel om namus te verzekeren - degradeert vrouwen dikwijls tot een lage en geïsoleerde sociale status. Vrouwen mogen geen eigendom bezitten omdat de normen van namus mannen verplichten om van hun bezit te voorzien in de behoeften van hun naaste vrouwen. Vanwege de afstamming kan een vrouw zelfs niet erven van haar echtgenoot, noch van haar vrouwelijke kinderen. Zij blijven, net als hun moeders, afhankelijk van de mannelijke Pashtuns binnen hun familie. Een vrouw, die geacht wordt alleen bescherming te krijgen van een Pashtoense man, kan dus geen eigenaar worden van de middelen om zichzelf te beschermen."

In dit rapport wordt weliswaar de eer van de vrouw in Afghanistan besproken, maar wordt de nadruk gelegd op het feit dat het steeds een mannelijk persoon is die de eer van de vrouw moet waarborgen en beschermen. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie kan geenszins worden afgeleid dat een vrouw zich zomaar kan beroepen op haar "namus" om zich verbaal te verweren en de persoon in kwestie erop te wijzen dat hij in de fout is gegaan. Uit dit rapport blijkt eerder dat een dergelijk gedrag volstrekt onaanvaardbaar is binnen de Afgaanse samenleving.

Verzoeker meent vervolgens dat er geen onderzoek werd gedaan naar de context van het huwelijksfeest dat verzoeker zijn zus en buurmeisjes zonder mannelijke begeleiding bezochten. Verzoeker meent immers dat Afgaanse vrouwen zich – ook in een rurale context – plaatselijk vrij kunnen bewegen. Ter zake verwijst hij nog naar informatie waarin wordt gesteld dat de provincie Baghlan deel uitmaakt van de noordelijke cluster van hoge onderwijsinstellingen in Afghanistan en dat de hoofdstad van Baghlan dankzij een brede mix van etnische groeperingen een kosmopolitisch karakter heeft, wat bijdraagt tot tolerantie in de regio.

De Raad is van oordeel dat de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande het gedrag van de zus van verzoeker, wel degelijk pertinent zijn en worden ondersteund door objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat de beschreven confrontatie van verzoeker zijn zus met H. Y. niet overeenstemt met de door verzoeker geschetste situatie en context van de problemen, noch met de informatie die hij zelf bijbrengt. Verzoeker brengt geen argumenten aan die deze motivering kunnen weerleggen. Algemene informatie over het kosmopolitische karakter van de provincie Baghlan doet hier geen afbreuk aan.

Verzoeker geeft te kennen dat de verwerende partij vragen opwerpt met betrekking tot de omstandigheden van de dood van zijn zus en enkel kan stellen dat het moeilijk aan te nemen is. Hiermee komt verzoeker op geen enkele wijze tegemoet aan de bedenkingen van de verwerende partij, die de beslissing mee ondersteunen en waaruit de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag blijkt.

Wat betreft de vaststellingen rond de dood van H.J. stelt verzoeker dan weer dat de gedane vaststellingen in zijn voordeel spelen, omdat hij kennis heeft over de omstandigheden van diens dood en hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud louter bijkomende informatie gaf. Ook hier gaat verzoeker volstrekt voorbij aan de tegenstrijdigheden die in de beslissing werden omschreven. Zo gaf verzoeker bij het eerste onderhoud te kennen dat H.J. werd tegengehouden aan een controlepost, dat hij ging lopen en in de rug werd geschoten, terwijl hij tijdens het tweede onderhoud verklaarde dat hij in

de auto zat met anderen, dat deze auto niet stopte voor een controle en vervolgens in de auto werd doodgeschoten. De Raad ziet niet in op welke wijze verzoeker kan beweren dat hij slechts bijkomende informatie gaf bij het tweede onderhoud, gezien de verklaringen die hij bij het tweede onderhoud aflegde in schril contrast staan met de verklaringen die hij eerder aflegde.

Met de stelling dat het gegeven dat hij niet meer kan verklaren over de exacte omstandigheden van zijn dood hem niet kan verweten worden en zich afvraagt hoe hij zich hierover zou moeten informeren, kan hij ook niet overtuigen. H.J. was naar eigen zeggen immers een bekend man in het dorp en daarrond, woonde hij in verzoekers wijk en sprak verzoekers met de mensen aanwezig op zijn begrafenis (Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 6/10/2020, p. 18). Bovendien had hij slechts twee weken daarvoor verzoekers zus op dramatische wijze neergeschoten (Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 6/10/2020, p. 18). Er kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat verzoeker meer interesse aan de dag zou leggen voor diens dood en hierover meer kan vertellen te meer zijn zonen verzoeker later zijn dood kwalijk namen en hem uit wraak hiervoor beschuldigden van spionage bij de Taliban.

Waar verzoeker de conclusie van de verwerende partij, namelijk dat de Taliban “niet doortastender” te werk ging, een subjectieve beoordeling acht, gaat hij voorbij aan zijn eigen verklaringen. Verzoeker gaf immers zelf aan dat de Taliban aan zijn moeder gezegd had dat waar hij zich ook bevond, de Taliban hem zou vinden (Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 6/10/2020, p. 21), terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat de Taliban hem niet verder kwam zoeken, na de dood van zijn broer, noch in het ouderlijk huis noch bij zijn vriend (Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 6/10/2020, p. 25). Bovendien blijkt, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de Taliban niet lichtzinnig omgaan met mensen die verdacht worden van spionage voor de overheid, en dat zij daarbij ook familieleden kunnen viseren. Verzoekers verklaringen dat de Taliban niet actief naar hem gezocht heeft na zijn vertrek en dat zijn familieleden in die tijd ongemoeid werden gelaten, bevestigen de ongeloofwaardigheid van zijn problemen met de Taliban.

Het argument dat zijn vrees voor vervolging naar de toekomst toe moet worden beoordeeld, is in het licht van het reeds ongeloofwaardigheid bevonden asielrelaas, niet ernstig. Het komt aan verzoeker toe om de vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen en hij faalt hier schromelijk in.

De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie kan niet volstaan om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de

algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt

worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk

doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan-e-Jadid. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bijgevolg kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich opnieuw in Baghlan-e-Jadid vestigt.

Behalve uw problemen met de Taliban haalde u immers geen redenen aan die een terugkeer naar Baghlan-e-Jadid in uw hoofde onmogelijk maken. Uw moeder woont nog steeds in het ouderlijke huis in Kona Kala, Shar Qadim (NPO 2, p. 25) en u heeft nog regelmatig contact met haar (NPO 1, p. 12), en uit uw verklaringen blijkt dat geen van uw familieleden reeds gevlucht is voor het geweld (NPO, p. 34). Aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vermeende problemen met de Taliban, is er dan ook geen reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw dorp waar u uw hele leven heeft gewoond, van geboorte tot aan uw vertrek (NPO 1, p. 5) en uw leven en werkzaamheden als slager daar terug zou kunnen opnemen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

De Raad stelt vast dat de door verzoeker geciteerde informatie in dezelfde lijn ligt als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing). Er blijkt met name dat er sprake is van voornamelijk doelgericht geweld tegen “high profile”-doelwitten.

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. De informatie die hij aanhaalt en citeert ligt immers geheel in dezelfde lijn als en doet bijgevolg geenszins afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder en die bij de verweernota verder wordt bevestigd door het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van september 2020, informatie die overigens ook door verzoeker wordt bijgebracht.

Hieruit blijkt dat de Taliban prominent aanwezig is in de provincie Baghlan, maar waar de veiligheidssituatie grotendeels bepaald wordt door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden is doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Taliban en Afghaanse veiligheidsdiensten. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de Taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten of op hun faciliteiten, zoals controleposten, militaire basissen, hoofdkwartieren of konvooien. Baghlan was één van de provincies in het noordoosten waar de veiligheidstroepen zich in 2019 op richtten. Er wordt melding gemaakt van operaties en aanvallen van Afghaanse veiligheidstroepen tegen AGE's die geleid hebben tot de herovering van dorpen in bepaalde districten van Baghlan. Sommige van deze operaties werden ondersteund door luchtaanvallen. Meer dan de helft van de gevallen van ‘explosions/remote violence’ waren incidenten waarbij de AGE's berm bommen of IED's of magnetische bommen gebruikten om de veiligheidstroepen te treffen. Meer dan een derde van dit soort incidenten waren lucht-/drone-aanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Er werd een gering aantal raket- en mortiraanvallen

gemeld. Tot slot blijkt intern ontheemden in de provincie hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie zoeken. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 1 014 000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 349 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 25 en 75 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 444 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. De provincie Baghlan werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Met andere woorden, de provincie Baghlan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hetgeen opnieuw bevestigd wordt in de EASO Guidance Note van december 2020, die door de verwerende partij per aanvullende nota wordt bijgebracht.

Waar verzoeker wat betreft de persoonlijke omstandigheden naar het feit verwijst dat ze belastingen moesten betalen aan de Taliban en dat zijn broer is gevlucht omwille van rekrutering door de Taliban, maakt hij niet aannemelijk, mede gelet op wat voorafgaat, dat deze persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in de provincie Baghlan op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoeker toont geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF